

Arrest

nr. 250 926 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 14 januari 2019.

1.2. Op 17 augustus 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 27 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador. U bent op 23 juli 1976 geboren in San José Guyabal in het departement Cuscatlán in El Salvador. Omstreeks uw vijfde zou u samen met uw familie verhuisd zijn naar Soyapango in het departement San Salvador, waar u bent blijven wonen. In 1994 studeerde u af aan het middelbaar. In 1994 zou u een relatie zijn begonnen met een vrouw, waarmee u drie kinderen kreeg. In 1995 begon u aan de politieacademie te studeren. Na zes maanden werd u ingezet als politieagent om patrouilles uit te voeren. Vier jaar later, in 1999, zou u samen met uw vrouw en jullie kinderen naar de Verenigde Staten vertrokken zijn. Jullie zouden hier illegaal hebben verbleven. Uzelf zou verschillende keren gedeporteerd zijn naar El Salvador, maar u zou telkens terug naar de Verenigde Staten gekeerd zijn. In 2003 zou u gescheiden zijn van uw eerste vrouw. U zou hierna een relatie zijn begonnen met uw tweede vrouw met wie u ook twee kinderen heeft, maar ook van deze vrouw zou u later scheiden. Op 27 november 2017 werd u voor de vijfde maal naar El Salvador gedeporteerd, deze keer definitief. U zou zich in deze periode hebben gevestigd in uw geboortestad San José Guyabal.

Begin maart 2018 zou u benaderd zijn door twee jongens van ongeveer 15 à 16 jaar oud. Ze zouden u hebben aangesproken en u een gsm hebben doorgegeven. Iemand aan de andere kant van de lijn zou u gezegd hebben dat hij tot de bende van MS behoorde en dat hij in de gevangenis zat. Hij zou u hebben gezegd dat hij wist wie u was, dat hij wist dat u was teruggekeerd en dat u opnieuw zoals vroeger renta diende te betalen, zo niet zou men u vermoorden. In de periode die volgde, zou u maandelijks bedragen van rond de 100 dollar hebben moeten betalen. Dit zou zo zijn blijven duren tot november 2018. U zou toen besloten hebben het land te ontvluchten, omdat u vreesde in de toekomst niet langer het opgeëiste bedrag te kunnen betalen, met alle risico's van dien. Twee weken vóór uw vertrek uit het land zou u zijn ondergedoken in een dorp in het departement Libertad. U zou hier een klacht hebben neergelegd bij de lokale politie over hetgeen u was overkomen.

Op 6 december 2018 zou u vanuit El Salvador via Spanje naar België gereisd zijn, waar u op 7 december 2018 aankwam. Op 14 januari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw rijbewijs, uw identiteitskaart, uw belastingkaart, uw politiebadge, een blanco strafblad, een kopij van een badge van uw studie aan de politieacademie, twee kopijen van badges in verband met uw pensioen en verder nog enkele kopijen van uzelf aan de politieacademie, van enkele collega's/politieagenten die vermoord zijn en van uw dochter in de VS.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van voormalig politieagent op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar het profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Verder dient opgemerkt te worden dat de problemen waarvoor u in 1999 besloot naar de Verenigde Staten te vluchten bezwaarlijk als actueel kunnen worden beschouwd. De feiten dateren immers van meer dan twintig jaar geleden. In de periode van 1999 tot en met 2017 heeft u overwegend illegaal in de Verenigde Staten verbleven, en afgezien van enkele korte periodes na een gedwongen deportatie heeft u weinig tijd in El Salvador doorgebracht (zie notities persoonlijk onderhoud vragen 20-26). Zeer opmerkelijk in dit verband is dat u in de Verenigde Staten nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U zou aanvankelijk wel in aanmerking zijn gekomen voor een beschermingsstatuut naar aanleiding van een grote aardbeving in El Salvador, maar na enkele jaren werd dit tijdelijk beschermingsstatuut stopgezet (zie notities persoonlijk onderhoud vragen 58-61). Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd waarom u nooit een verzoek om internationale bescherming en meer bepaald een asielaanvraag heeft ingediend in de Verenigde Staten, gelet op het feit dat u in 1999 naar eigen zeggen het land heeft verlaten omwille van ernstige bedreigingen die u had ondergaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 103). U verklaarde dat u aanvankelijk bij uw aankomst in de VS niet goed op de hoogte was van de procedures en de mogelijkheden ter zake. U sprak de taal ook niet en uw belangrijkste betrachting op dat moment was om werk te vinden. U zou ook genoeg hebben genomen met het tijdelijke statuut omwille van de aardbeving. U zou zich er naderhand wel over geïnformeerd hebben, maar nadat u een eerste keer gedeporteerd was geweest uit de VS zou u hebben vernomen dat uw kansen om bescherming te krijgen enorm waren afgenomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 104-106). Het feit dat u in al die jaren in de VS geen enkele ernstige poging heeft ondernomen om de problemen die u in 1999 deden besluiten het land te ontvluchten voor te leggen aan de asielinstanties aldaar, doet de wenkbrauwen fronsen en ondermijnt uw geloofwaardigheid. Wat er ook van zij, zoals reeds hierboven opgemerkt kan men uw problemen van 1999 bezwaarlijk als actueel beschouwen.

Uzelf ontkende dit laatste evenwel. U verklaarde immers drie maanden na uw terugkeer uit de VS te zijn benaderd door bendeleden en via een telefonisch gesprek zou u hebben vernomen dat men op de hoogte was wie u was, dat u teruggekeerd was en ook dat u zoals vroeger opnieuw 'renta' diende te betalen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 62 en 63). Dient in dit verband te worden opgemerkt dat dit weinig geloofwaardig is. Als u werkelijk bijna 18 jaar zou weggebleven zijn uit El Salvador, op enkele korte periodes na, dan is het hoogst opmerkelijk dat de huidige leden van de bende u vrij snel weer te pakken zouden krijgen en zouden te weten gekomen zijn dat u lang geleden door toenmalige leden van MS werd gevisieerd, temeer daar men er immers van uit mag gaan dat na 18 jaar veel bendeleden zijn vervangen door anderen.

Ook andere vaststellingen roepen twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zo verklaarde u ongeveer vijf of zes keer te hebben moeten betalen aan de bendeleden. Daarnaast zou u nog één keer zijn tegengehouden toen u met uw zootje met uw auto onderweg was naar een winkel om spullen te gaan kopen. U werd erop gewezen dat u dan toch niet elke maand werd afgeperst zoals u eerder had laten optekenen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 65 en 80): tussen maart, de

eerste keer dat u diende te betalen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 75, 81 en 82) en november 2018, toen u besloot te vluchten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 66) zijn er immers minstens acht maanden. Aldus zou men ook verwachten dat u minstens acht keer zou hebben moeten betalen. U antwoordde hierop dat u de betaling van de maand november niet zou hebben gedaan omdat u toen al uw dorp had verlaten ter voorbereiding van uw vlucht uit El Salvador (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 85). Zelfs als u het gevraagde bedrag van november niet zou hebben betaald, dan nog zou u in totaal minstens acht keer hebben moeten betalen als u werkelijk elke maand zou zijn afgeperst, te beginnen in maart 2018. Dat u zich hierin zo vergist, is zeer opmerkelijk, temeer daar u omwille van deze afpersingen besloten zou hebben om uw land te ontvluchten en in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bovendien zou u, gelet op uw financiële situatie, niet langer in staat geweest zijn om de gevraagde bedragen te betalen. Vanuit deze optiek mag men redelijkerwijze verwachten dat u correcter zou hebben kunnen schetsen of u nu vijf dan wel meer dan acht keer diende te betalen.

Voorts legde u weinig overtuigende verklaringen af over de aangifte die u zou hebben gedaan bij de politie. Eerst verklaarde u op het CGVS niet naar de politie te zijn kunnen gaan om aangifte te doen, naar eigen zeggen omdat er te veel infiltranten actief zijn bij de politie. U vergeleek de politie met het leger en omschreef beide instellingen als grote organisaties, waarbij je niet altijd goed weet wat er gebeurt met je aangifte en in wiens handen ze eventueel terecht komt. U lichtte verder nog toe dat de situatie nu nog gevaarlijker is geworden dan vroeger omdat er veel jonge mensen actief zijn in beide instellingen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 87). Toen u erop werd gewezen dat het bevreemdend is dat u als voormalig politieagent nooit concrete stappen zou hebben genomen om de feiten die u waren overkomen aan te geven, temeer daar u toch over een zeker netwerk moet hebben beschikt van mensen die u persoonlijk gekend heeft van in de tijd dat uzelf nog actief was als politieagent en van wie u weet dat ze te vertrouwen zijn en dus niet gecorrumpeerd zijn, antwoordde u plots dat u wel degelijk een aangifte heeft gedaan bij de lokale politie van een lokaal dorpje in het departement Libertad. U lichtte toe dat u in dit dorp de lokale sergeant kende. Het zou gaan om een zekere Ulices Escobar, een neef van u. U werd gevraagd of u dan uw verklaringen voor hem persoonlijk hebt afgelegd. U bevestigde dat dit het geval was. U lichtte verder toe dat u geen kopij meekreeg zagezegd omwille van veiligheidsredenen. Later zou u hem nog opgebeld hebben en toen liet hij u weten dat u voor een kopij persoonlijk diende langs te komen. U werd erop gewezen dat deze door u geschetste gang van zaken wel erg bizar is: wanneer u ter plekke bij hem op het bureau zit, laat hij u weten dat u geen kopij meekrijgt omwille van veiligheidsredenen, maar wanneer u hem later opbelt om alsnog een kopij te bekomen zou hij u gezegd hebben dat u hiervoor persoonlijk dient langs te komen. Dit is weinig aannemelijk, wat u ook zelf aangeeft (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 94). Wat er ook van zij, u heeft geen enkel begin van bewijs dat u deze aangifte heeft gedaan. Bovendien heeft u ook geen enkel idee van wat de eventuele stand van het onderzoek is. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u er niet naar geïnformeerd heeft bij uw neef omdat u ervan uitgaat dat er helemaal geen gevolg is gegeven aan uw klacht (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 97). Dit alles is weinig overtuigend.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in grote mate uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9

januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegde zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens, het feit dat u heeft gewerkt als politieagent en dat u familie heeft in de VS. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie.

In de marge weze opgemerkt dat in hoofde van uw zus M. D. A., M. G. (CG 17/18172 en OV.nr.: 8.532.963) een beslissing van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen door het CGVS en dat uw moeder O. D. M., R. B. (CG 19/25771 en O.V.nr.: 8.944.501) op 5 november 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, maar dat zij nog in de procedure zit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/1 en 62 van de Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij ontwikkelt het middel als volgt.

"Verzoeker heeft bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst. Na een eerste reeks van problemen in 1999, werd verzoeker opnieuw in 2018 benaderd door de MS-13 bende om de renta te betalen. Zo niet, zou verzoeker de gevolgen dragen. In november 2018, kon verzoeker echter niet betalen. Als gevolg, besloot hij El Salvador te verlaten. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van erge onveiligheidssituatie in het land van herkomst van verzoeker, wegens de activiteiten van de verschillende criminele bendes. Uit het onderstaande blijkt dat verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, rekening houdend met het bestaan van vroegere problemen en zijn risico profiel." Met betrekking tot de toepassing van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker als volgt: *"Enerzijds, in El Salvador, georganiseerde misdaadgroepen willen verwerven door middel van criminele activiteiten, zijnde geweld, afpersing en intimidatie, economische en territoriale macht. Er dient te worden opgemerkt dat het verwerven van economische en territoriale macht door georganiseerde misdaadgroepen die hiervoor, in weerwil van de overheid, onwettige middelen als geweld, afpersing en intimidatie gebruiken, allerminst kan omschreven worden als een daad die veeleer economisch en geenszins politiek gemotiveerd is. Ofschoon verwerende partij lijkt te impliceren dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador ofwel een soort van economische ondernemingen zijn die hun winst willen maximaliseren, ofwel eenvoudige straatcriminelen zijn, is het duidelijk dat hun bedoelingen veel verder rijken (zie infra) dan het louter economische. Bovendien gaat het om het verwerven en economische en territoriale macht door georganiseerde groepen die hierbij onwettige middelen gebruiken in weerwil van de legitieme overheid. Dergelijke praktijken zijn duidelijk politiek gemotiveerd en dit ontkennen berust aldus ofwel op kwade wil, ofwel op een al te enge notie van het wat het begrip 'politiek' inhoudt. Bovendien verwijst verwerende partij in de bestreden beslissing naar het COI Focus-rapport dd. 15/07/2019 aangaande de veiligheidssituatie in El Salvador. In dit rapport valt wel het volgende te lezen aangaande de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador : "... (COI Focus - SALVADOR Situation sécuritaire, 15 juli 2019, p. 23-24). Uit bovenstaande informatie blijkt onomstotelijk dat de daden van vervolging niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn. De reden voor de vervolging is dus eveneens politiek van aard. wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Vluchtelingenverdrag op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging, en dit in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing beweert. Anderzijds werkte verzoeker bij de politie. In zijn verslag van maart 2016 heeft de UNHCR een lijst opgesteld van mensen met een "risk profile" "who may be in need of international refugee protection" (p28). Mensen die voor de politie of het leger werkten ziin in de elfde*

categorie van mensen die volgens de UNHCR internationale bescherming nodig hebben: “Members of the PNC and armed forces have long represented a target for attack by gang members and other organized criminal groups, especially since lower- ranking officials often live in the same neighbourhoods as gang members. However, since the breakdown of the gang truce, some local gangs have reportedly been ordered to kill a specified number of police officers living in their territories. As a result, in 2015 the targeted assassination of policemen and soldiers, often off-duty, by the gangs reportedly escalated sharply. In 2015, a number of State institutions were also targeted by improvised explosive devices, in attacks that were reportedly coordinated by the gangs”. Verzoeker heeft gedurende zijn gehoor bij het CGVS uitgelegd dat zijn problemen in 1999 een verband hadden met zijn functie bij de politie, en dat zijn problemen in 2018 gelinkt waren aan de vroegere problemen. De problemen van verzoeker in 1999 en 2018 vallen dus binnen de criteria van het Verdrag van Genève, hetzij als vervolgingen op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep, hetzij als vervolgingen voor politieke redenen.”

Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn hoedanigheid als returnee, stelt hij het volgende: “Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wegens het feit dat verzoeker deel is van een bepaalde sociale groep, namelijk de returnees. Een ruime interpretatie van het begrip ‘sociale groep’ werd inderdaad gehuldigd door de Belgische en Europese wetgever bij de aanneming van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting is van artikel 10, § 1, d) van de richtlijn 2004/83/EG.” Hij verwijst vervolgens naar de parlementaire voorbereidingen van de Vreemdelingenwet (Parl. St., zittingsperiode 51, 2005-2006, nr. 2478/001, Memorie van toelichting, p. 83.) en de bewoordingen van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet en stelt “ Het woord ‘onder meer’ (‘entre autres’ in de Franse versie) duidt hier op een niet-limitatieve opsomming, in lijn met de ruime interpretatie die de wetgever aan het begrip sociale groep wilde geven. Ofschoon het woord ‘en’ op het einde van het eerste streepje kan geïnterpreteerd worden als een aanwijzing dat beide benaderingen van het begrip sociale groep cumulatief dienen aanwezig te zijn, blijkt duidelijk uit de parlementaire voorbereiding dat dit niet het geval is. In casu worden de gedwongen returnees naar El Salvador inderdaad als een groep met een onveranderlijk kenmerk beschouwd, ander dan het risico om vervolgd te worden, nl. het feit in het buitenland te hebben verbleven en dus hierdoor te worden geacht over financiële middelen te beschikken. In geval van terugkeer lopen verzoekers het risico om slachtoffers te worden van « mishandeling, afpersing en daden en bedreigingen van geweld, zonder dat zij zich effectief kunnen beroepen op de bescherming van de Staat », omwille van het onveranderlijk kenmerk dat zij in het buitenland hebben verbleven en dat zij daarvoor worden geacht over financiële middelen te beschikken. De Guidelines van het UNHCR over de veiligheidssituatie stellen, wat betreft de situatie van returnees in El Salvador: “...” (Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, March 2016, p. 28). De conclusies van de COI Focus over returnees in El Salvador stellen verder: “...” (COI Focus, Salvador. Retour au pays des ressortissants, 9 januari 2020, p. 22). Overeenkomstig deze verslagen maakt verzoeker deel uit van de specifieke groep van « deportees who had left El Salvador because of specific problems with a gang » of van « Salvadoriens qui ont connu des problèmes de sécurité avant leur départ » en zijn ze als dusdanig « at particular risk ». Het moet hier worden opgemerkt dat verzoeker door de bendes reeds werd benaderd. In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de ernst van de vrees die verzoeker heeft ondergaan in vraag te stellen. Wegens het bestaan van eerder problemen maakt verzoeker dus deel uit van een risico groep. Een zeer recent verslag van HRW, die dateert van februari 2020, is nog veel uitdrukkelijker. Hieruit blijkt dat de informatie over het lot van terugkeerders in El Salvador zo goed als onbestaand is. of minstens was tot het verschijnen van dit zeer recent verslag, waarvan de bevindingen bijzonder schokkend zijn. De executive summary ervan stelt zo o.m.: “...” (HRW, Deported to Danger. United States Deportation policies Expose Salvadorans to Death and Abuse, p. 1-6.) Het - zeer uitvoerig - verslag gaat vervolgens als volgt in op de details van de hierboven geschetste situatie: “...” (idem, p. 27). De bestreden beslissing die vast stelt dat er hier beperkt informatie over is, is ongegrond. Er is genoeg informatie om aan te nemen dat er een reëel en ernstig risico van vervolging in geval van terugkeer bestaat, wegens het feit dat verzoeker naar zijn land van herkomst durfde aan terug te komen. Zelfs het vermeend verminderd risico van vervolging bij terugkeer voor returnees die initieel het land verlieten omwille van economische redenen, en niet omwille van vervolgingsakten waarvan zij het slachtoffer waren geweest, is verre van duidelijk. Zo stelt een verslag van IDMC van september 2018 dat returnees die bij hun vertrek uit El Salvador voorheen geen of weinig problemen kenden alsnog bij terugkeer een risico lopen omdat de marcs vermoeden dat ze geld hebben enkel omdat ze deportees zijn. Volgens dit verslag zijn returnees bijzonder kwetsbaar voor afpersing en kennen ze moeilijkheden om sociaal en economisch te re-integreren, waardoor ze ook het risico lopen om gerekruteerd te worden

door maras. Alle bronnen geraadpleegd door de Coi Focus bevestigen dat El Salvadorianen die terug keren uit het buitenland bijzonders geveiseerd worden kunnen door de bendes. Bij voorbeeld: "...” (COI Focus, p. 6-17, en p. 15). Verder nog stelt de COI Focus over returnees in El Salvador immers : Een bron stelt dat terugkeerders niet beschermd zullen zijn tegen de onveiligheid die algemeen verspreid is in El Salvador; Drie bronnen stellen dat een persoon die terugkeert uit het buitenland beschouwd kan worden als een potentiële bron voor afpersing; IOM vermeldt categorieën van Salvadoranen die bij terugkeer kwetsbaarder zijn; De Belgische autoriteiten beschikten, op 11 december 2019, niet over enige bevestigde informatie over een verhoogd risico voor Salvadoraanse returnees, vergeleken met Salvadoranen die niet gemigreerd hadden; Volgens UNICEF riskeren kinderen en families die een gevaar hebben ontvlucht nog meer « at risk » te zijn bij hun terugkeer, als ze gedwongen en zonder steun of bescherming dienen terug te keren; Volgens een andere bron verergert de terugkeer de factoren die aan de grondslag lagen van de initiële emigratie voor personen die de onveiligheid hebben ontvlucht en bij terugkeer niet durven terug te gaan naar hun oorspronkelijke gemeenschap; Volgens een andere bron is de voormalige lidmaatschap van een bende of het dragen van tatoeages een bijkomend risicofactor in geval van terugkeer naar El Salvador. Er worden dus achtereenvolgend zeven bronnen geciteerd, waarvan zes stellen dat een terugkeer naar El Salvador een verergerende factor is dat returnees aan een bijzonder risico van vervolging onderwerpt, en één bron die stelt over geen informatie te beschikken wat betreft zulk verhoogd risico. De situatie van verzoeker kan niet gelijkgesteld worden met de situatie van Salvadoranen die niet migreerden en die, behalve dit migratie achtergrond, in de zelfde situatie zijn als verzoeker op de socio-economische vlak. In geval van terugkeer zou hij inderdaad snel geïdentificeerd worden als terugkerende migranten, wat hen bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing - en hem zodoende in de specifieke doelgroep plaatsen van personen die bijzonder « at risk » zijn van een afpersing of van andere vervolgingsakten. zoals een verslag van International Crisis Group het terecht stelt: "...” (International Crisis Group (ICG), Life Under Gang Rule in El Salvador, 26 december 2018, p. 14). Het door HRW aangehaalde cijfer van returnees vermoord na hun terugkeer en omwille van hun vroegere emigratie is waarschijnlijk nog helemaal onderschat, omwille van volgende redenen : "...” (HRW, Deported to Danger. United States Deportation policies Expose Salvadorans to Death and ABUSE, p. 38-40; 42-44). Het moet hier worden opgemerkt dat verzoeker niet over de middelen beschikt om dagelijks losgeld te betalen aan de bendes. Dit heeft als gevolg dat returnees vaak verborgen moeten (over)leven na hun terugkeer: "...” (idem, 50-51). In geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland, zou verzoeker dus een bijzonder kwetsbaar profiel vormen, in tegenstelling tot wat de partij in de bestreden beschikking beweert. De hoedanigheid van returnee van verzoeker in geval van terugkeer naar El Salvador is dus wél een motief voor het bieden van een bescherming in zijn hoofde. Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep.”

Verzoeker argumenteert vervolgens dat mocht de Raad oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst hieromtrent nogmaals op het feit dat hij de renta niet kon betalen en vreest vermoord te worden, wat bevestigd wordt door een reeks rapporten waarin de betreurenswaardige veiligheidssituatie in El Salvador wordt toegelicht. Wat de situatie van returnees betreft verwijst verzoeker naar wat hierboven werd uiteengezet en stelt dat hij om die redenen een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de algemene veiligheidssituatie in El Salvador betreft argumenteert verzoeker dat het CGVS de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat de beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld. Onder verwijzing naar de arresten *Diakité* en *Elgafagi* van het Hof van Justitie stelt verzoeker dat “Hieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van art. 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet tot de situatie in El Salvador niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld. Volgens verschillende bronnen is El Salvador een van de meeste gewelddadige landen ter wereld, waarin het geweld dagelijks is. Dit geweld neemt de vorm van moorden maar ook van verdwijningen, diefstalen, afpersingen,... Het is zowel gericht als willekeurig van aard ». Hij stelt vervolgens dat de COI Focus zelf stelt dat er niet kan worden uitgesloten dat er in El Salvador sprake is van een intern gewapend conflict; dat de speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden stelt dat het geweld in El Salvador een niveau heeft bereikt dat gelijk is aan

of hoger dan het geweldniveau in landen in een conflictsituatie; dat El Salvador op de lijst van gevaarlijkste staten ter wereld staat en citeert daartoe uit volgende rapporten: COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p. 6; National Geographic: *"Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy"*, March 2019; International Crisis Group, El Salvador 's Politics of Perpetual Violence, op. cit., p. 1; Human Rights Watch (HRW), El Salvador - Events of 2018; Overseas Security Advisory Council (OSAC), El Salvador - 2019 Crime and Safety Report, 25 april 2019. Verder stelt verzoeker dat El Salvador een van de hoogste moordgraden per capita ter wereld kent en dat dit zelfs hoger is dan in Irak in 2003 terwijl dit toen tot de toekenning van subsidiaire bescherming heeft geleid. Hij stelt verder dat *"Bronnen berichten zelfs van een exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleden. Ten spijt van de hoge bedragen investeert in het trainen van de El Salvadoraanse politie door de Verenigde Staten (de VS State Department heeft 48 miljoen dollar voor de opleiding van de politie in El Salvador, Guatemala en Honduras van 2014 tot 2017 uitgegeven), vluchten vele politie leden uit het land uit angst. Als veiligheids maatregel, mogen politie leden zelfs niet meer naar hun eigen familie op verlof."*The exodus of Salvadoran police points to how the country 's security forces have failed to break the stranglehold of organized crime. (...) In response to the targeting of police officers this year. El Salvador's police chief introduced a policy: For their own protection, officers were not allowed to return to their homes. " Zelfs als wordt er een daling van het aantal slachtoffers geregistreerd sinds 2015, toch blijft El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Bovendien moet deze vermindering zeer behoedzaam worden opgevat, volgens het COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador, waar de bestreden beslissing naar verwijst. Volgens dit verslag is de vermindering van het dodental meer te wijten aan een vermindering van de aanklachten dan aan een verbetering van de situatie : "... " (COI Focus. Et Salvador. Situation sécuritaire, op. cil.. p. 27). Uit wat voorafgaat blijkt dus overduidelijk dat El Salvador gekenmerkt is door een geweld met een extreem hoog niveau van intensiteit. Er dient te worden toegevoegd dat dit geweld ook gekenmerkt is door een heel hoog niveau van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, verkrachtingen en bedreigingen, vaak te wijten aan de maras en die als gevolg hebben dat meer en meer mensen het land ontvluchten. De reeds geciteerd verslag van het OSAC stelt, wat betreft het willekeurig karakter van het geweld, dat de criminaliteit zich uitrekt van het skimmen van creditcards tot moord, en even wel doelgericht als opportunist is (OSAC). Verzoeker verwijst verder nog naar de COI Focus over de veiligheidssituatie (p. 27, 12, 22 en 28) en besluit: *"Hieruit blijkt dus dat het geweld in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus is. Zo kan het simpel feit om van een wijk gecontroleerd door een mara te verhuizen naar een wijk gecontroleerd door een andere mara reeds dodelijke gevolgen hebben. Het simpel feit om van een wijk naar een ander te wandelen kan ook problemen veroorzaken. De aard van het geweld betekent dat iedereen er op elk moment aan kan worden blootgesteld. De controle van de maras over heel het land maakt het haast onmogelijk om aan dit geweld te ontsnappen. Al deze elementen bevestigen dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers. Het feit dat hij tot een risico profiel behoort (enerzijds als returnee zonder middelen om de afpersing te vermijden, anderzijds als politieagent die eerdere problemen met de bendes had) verhoogd het risico slachtoffer te worden van dit willekeurige geweld (arrest Elgafaji). Verzoeker toont bijgevolg dat hij een serieus risico loopt van ernstige bedreiging van zijn leven of van zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in zijn land van herkomst. Hij is dus de mening toegedaan dat er in El Salvador weldegelijk sprake is een situatie die rechtvaardigt dat hij. in subsidiaire orde, een bescherming moet krijgen op basis van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet. De CGVS herkent ook dat de situatie in El Salvador zeer precair is, en dat "geweld in El Salvador wijdverspreid is". We menen, gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheid situatie in El Salvador. Hierop aanvullend, aangezien de geweldgraad die heerst in El Salvador, en het feit dat, behalve voor een aantal rijkelui die over voldoende geld beschikken om zichzelf in een zekere mate te beschermen, iedereen op elk moment in het vizier van gewapende groepen kan komen, kan aan verzoeker ook een bescherming worden toegekend op basis van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet".*

Tenslotte wijst er op dat in casu toepassing moet gemaakt worden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en dat personen die criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie een categorie van mensen zijn die volgens UNHCR nood hebben aan internationale bescherming.

Wat betreft de afwezigheid van effectieve bescherming door de Salvadoraanse overheden stelt verzoeker dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid voor de Salvadoraanse autoriteiten om haar burgers te beschermen tegen criminele bendes en verwijst daarvoor naar de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” van maart 2016 (p. 22 e.v.).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet draagkrachtig zijn en stelt met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn problemen in 1999 het volgende: *“Verzoeker volhardt met zijn verklaringen: bij zijn aankomst in de VS was hij niet goed op de hoogte van de procedures en mogelijkheden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij sprak ook niet de taal en zijn belangrijkste betrachting op zijn aankomst was een werk te vinden. In 2000, voordat hij de kans kreeg om dergelijk verzoek in te dienen, werd verzoeker gedeporteerd naar El Salvador. In januari 2001 vertrok verzoeker opnieuw naar de Verenigde Staten, die keer via Mexico, en kwam illegaal binnen. Hij kwam dan in aanmerking voor tijdelijke beschermingsstatus naar aanleiding van een grote aardbeving in El Salvador. Als gevolg vindt hij niet noodzakelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Wegens zijn deportatie en zijn illegale binnenkomst, dacht verzoeker bovendien dat hij geen kans meer had om een positief antwoord te krijgen, zou hij een asielverzoek indienen. De beschikbare informatie bevestigt dat het zeer moeilijk voor Salvadoraanse bescherming te krijgen en dat de criteria zeer strikt zijn. Voor deze reden, probeerde hij nooit een asielverzoek in te dienen. Verzoeker vreesde opnieuw naar El Salvador te worden gedeporteerd, en wilde dit risico niet nemen. De conclusie van het CGVS is te strikte en is, in ieder geval, niet genoeg om de geloofwaardigheid van de problemen in 1999 in twijfel te trekken, des te meer dat het CGVS bijna geen vragen heeft gesteld over die problemen. In dit verband wenst verzoeker te herhalen dat hij een politie agent was. De verzoekende partij benadrukt dat hij tot een risico profiel behoorde. Zijn verhaal komt overeen met de beschikbare informatie. Zijn profiel vereiste een zorgvuldige analyse van de vroegere problemen door het CGVS, quod non. Dergelijke zorgvuldige analyse is van belang omdat, op basis van de beschikbare informatie (zie supra), is het bestaan van deze vroegere problemen van belang wat betreft, enerzijds, de geloofwaardigheid van de problemen in 2018, anderzijds om het huidige risico als returnee te beoordelen. Overeenkomstig de bovenstaande verslagen zou verzoeker immers deel uitmaken van de specifieke groep van «deportees who had left El Salvador because of specific problems with a gang » of van « Salvadoriens qui ont connu des problèmes de sécurité avant leur départ » en is als dusdanig «at particular risk ». De bestreden beslissing moet ten minste worden vernietigd voor verdere instructie wat betreft het bestaan van die vroegere vermeende problemen.”* Wat de betreft de geloofwaardigheid van zijn problemen in 2018 stelt verzoeker betoogt verzoeker als volgt:

“De verwerende partij vindt het merkwaardig dat verzoeker drie maanden na zijn terugkeer werd benaderd door leden van de MS-13 bende die over zijn vroegere problemen met andere leden van de MS-13 bende wisten. In dit verband verwijst verzoeker naar de bovenstaande verslagen (punt 1.1.2 van het huidige verzoekschrift) die tonen aan dat terugkeerders die zijn ontvlucht wegens problemen met de bendes, ontmoeten opnieuw problemen wanneer ze naar El Salvador terugkomen. Immers, volgens de beschikbare informatie: « Deportees are reported to be easily identifiable by gang members at the point of return to El Salvador, putting deportees who had left El Salvador because of specific problems with a gang at particular risk. In some cases, deportees and other returnees who left the country due to insecurity or threats have been killed by gangs shortly after arrival in El Salvador. Deportees and returning migrants who bring resources from overseas are also reported to be an identifiable target for extortion by the gangs and thus face heightened threats, as are children and other persons in El Salvador who receive remittances from family members living and working overseas (UNHCR. Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, op. cit., p. 28). Het bovenstaande rapport bevestigt dat de terugkeerders snel en gemakkelijk als zodanig door de bendes worden geïdentificeerd. Verzoeker benadrukt de bijzondere aandacht die de banden aan de terugkeerders besteden en hun mogelijkheid om de informatie snel te verzamelen. De beslissing van het CGVS dat een periode van drie maanden onredelijk kort zou zijn, is niet gebaseerd op enig objectief element. De conclusie van het CGVS is ongegrond. Het relaas van verzoeker, op basis van de beschikbare informatie, is immers aannemelijk. ». Verder stelt verzoeker dat de verwerende partij de geloofwaardigheid in twijfel trekt op basis van een tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker en betoogt “Verzoeker vindt de grief van het CGVS te strikte. Op de vraag hoeveel keer, probeerde hij snel

te beantwoorden en maakte hij een schatting. Hij heeft het aantal maanden niet berekend. Hij heeft bovendien uitgelegd dat het 6 keer was, plus de keer hij in de auto werd benaderd. Het verschil is dus zeer klein (van 1 tot 2 keer maximum) en kan niet de conclusie van het CGVS rechtvaardigen. De verwerende partij is van mening dat verzoeker weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de aangifte bij de politie. Verzoeker wenst zijn verklaringen te verduidelijken. Hij ging niet naar de politie gedurende de maanden dat hij het renta betaalde, wegens de redenen dat hij bij het CGVS heeft gegeven. Wegens zijn vroegere functie bij de politie, wist hij des te meer dat er een hoge corruptiegraad in de politie bestaat en dat de politie ineffectieve tegen de banden is (zie supra, punt 1.4). Toen hij in november 2018 niet kon betalen, besloot hij uiteindelijk bij de politie te gaan. bij het specifieke kantoor waar zijn neef werkte. Verzoeker volhardt met zijn verklaringen aangaande de kopie van zijn aangifte. Hij kan niet uitleggen waarom zijn neef dergelijke verklaringen aflegde maar het gedrag van zijn neef kan hem niet worden verweten. Hij wenst te verduidelijken dat zijn neef op telefoon verklaard dat hij bij de Parket moest gaan als hij een kopie van de klacht wilde. De afwezigheid van bewijs kan ook geen gronden vormen om de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel te trekken”.

Verzoeker vraagt verzoeker te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Aanstelling BJB;
3. HRW, *Deported to Danger. United States Deportation policies Expose Salvadorans to Death and Abuse* (hyperlink);
4. International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018 (hyperlink);
5. International Crisis Group (ICG), *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017, *Latin America Report n° 64* (hyperlink);
6. Human Rights Watch (HRW), *EL Salvador – Events of 2018* (hyperlink);
7. Overseas Security Advisory Council (OSAC), *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019.

3. Nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: COI Focus, *“Salvador. Éléments d’information sur le dépôt d’une plainte”*, 29 mai 2020.

3.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 22 februari 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020 (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen

van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota's van beide partijen en hun opmerkingen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

Verzoeker werkte volgens zijn verklaringen als politieagent tussen 1995 en 1999 in Soyapango. Nadat hij een bendelid had opgepakt werd verzoeker afgeperst en werd gedreigd dat hij en zijn gezin zouden vermoord worden als hij niet betaalde. Omdat de bedreigingen erger werden toen hij niet kon betalen gaf hij zijn ontslag en ontvluchtte hij het land naar de Verenigde Staten, samen met zijn toenmalige echtgenote. Daar kreeg hij in 2001 een Tijdelijk Beschermingsstatuut naar aanleiding van de aardbeving die El Salvador had getroffen, maar dit was slechts 1 of twee jaar geldig waarna het niet verlengd werd (notities PO, p. 9). Verzoeker verbleef uiteindelijk ongeveer 15 jaar illegaal in de Verenigde Staten tot november 2017 maar werd in die periode vijf keer teruggestuurd naar El Salvador, waarna hij telkens terugkeerde naar de Verenigde Staten. Aangezien na zijn laatste gedwongen vertrek uit de Verenigde Staten een wet werd gestemd die het mogelijk maakte personen die gedeporteerd waren op te sluiten, probeerde verzoeker daarna niet meer terug te keren naar de Verenigde Staten (notities PO, p. 4). Nadat hij op 27 november 2017 voor het laatst teruggestuurd was naar El Salvador, keerde hij terug naar zijn dorp San José Guyabal, was zijn plan om als Uber-chauffeur te werken met zijn eigen bestelwagen, maar dit liet de bende niet toe. Omdat hij een bestelwagen had werd hij afgeperst en moest hij eerst 100 dollar betalen en daarna 110, 130 en 140 dollar. Hij hielp wel soms bij het planten van mais en bonen op het veld van zijn zoon, maar overleefde vooral met hetgeen hij had gespaard met zijn werk als kok in de VS (notities PO, p. 4, 6). Omdat hij vreesde dat hij de renta niet meer zou kunnen betalen en de bendeleden hem daarom zouden vermoorden, ontvluchtte hij El Salvador op 6 december 2018, waarna hij naar België kwam. Vlak voor zijn vertrek dook verzoeker onder in een dorp in het departement Libertad waar hij ook een klacht indiende bij de lokale politie.

5.3. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek een aantal documenten neer ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. Zijn paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en belastingskaart tonen zijn identiteit en nationaliteit aan. Het gaat om originele documenten die verder niet betwist worden door verwerende partij. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekers identiteit en Salvadoraanse nationaliteit voldoende is aangetoond. Verzoekers politiebade en foto's van verzoeker aan de politie-academie en van collega's tonen aan dat verzoeker bij de politie in El Salvador heeft gewerkt, wat ook niet in twijfel wordt getrokken door verwerende partij. Voor zover op een aantal foto's opgenomen in het administratief dossier wordt vermeld dat het om collega's gaat die werden vermoord, stelt de Raad vast dat verzoeker hierover verder noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in het verzoekschrift enige toelichting geeft en dat uit de foto's niet kan worden opgemaakt waar ze gemaakt zijn, wie er op staat afgebeeld, laat staan wat er met deze personen gebeurd zou zijn. De documenten met betrekking tot zijn familieleden in de Verenigde Staten tonen aan dat verzoeker familie heeft in de VS maar hebben verder geen betrekking op zijn verzoek om internationale bescherming. Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. Wat betreft de redenen waarom verzoeker in 1999 El Salvador verliet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de door verzoeker aangehaalde problemen niet langer actueel kunnen worden beschouwd aangezien de feiten dateren van meer dan twintig jaar geleden en hij in de periode 1999 tot en met 2017 overwegend illegaal in de Verenigde Staten heeft verbleven afgezien van enkele korte periodes toen hij werd teruggestuurd naar El Salvador. Er wordt in het bijzonder gewezen op het feit dat verzoeker al die tijd geen verzoek om internationale bescherming indiende en het feit dat hij geen

ernstige poging ondernam om de redenen waarom hij in 1999 El Salvador verliet voor te leggen aan de Amerikaanse asielinstanties, ondermijnt zijn geloofwaardigheid volgens de bestreden beslissing. Verzoeker volhardt in zijn verklaring dat hij bij aankomst in de Verenigde Staten niet goed op de hoogte was van de procedure en dat zijn voornaamste betrachting was om werk te vinden. Hij licht in het verzoekschrift toe dat hij in 2000 werd teruggestuurd voordat hij de kans kreeg om asiel aan te vragen en dat hij het niet noodzakelijk achtte om een dergelijke aanvraag in te dienen toen hij in 2001 de tijdelijke beschermingsstatus had verkregen. Nadat hij gedwongen werd teruggestuurd probeerde hij niet meer om een verzoek in te dienen omdat hij vreesde opnieuw teruggestuurd te worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar verklaart dat hij 5 keer werd teruggestuurd vanuit de Verenigde Staten maar niet specificeerde wanneer precies dit gebeurde in de periode tussen 1999 en 2017. Hoewel hem uitdrukkelijk werd gevraagd waarom hij nooit een verzoek om internationale bescherming indiende in de Verenigde Staten, gaf hij niet aan dat hij in 2000 reeds werd teruggestuurd, maar stelt in tegendeel dat hij in de jaren nadat zijn tijdelijk statuut verstreken was in 2002 of 2003 (vraag 60, 104 en 105) wel navraag heeft gedaan over andere manieren om een statuut te bekomen maar dat het na de eerste gedwongen verwijdering en zeker de tweede gedwongen verwijdering moeilijk werd (notities PO, p. 9). Voor zover verzoeker in het verzoekschrift verklaart dat hij voor het eerst in 2000 werd teruggestuurd, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet kan blijken uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, en dat hieruit eerder blijkt dat hij voor het eerst werd teruggestuurd nadat zijn tijdelijk statuut verstreken was. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben, ook niet toen hij voor het eerst in de Verenigde Staten aankwam in 1999 terwijl hij volgens zijn verklaringen El Salvador had moeten verlaten omwille van doodsb bedreigingen die minstens onrechtstreeks te maken zouden hebben met zijn werk als politieagent. Dat hij geen beroep deed op de asielpprocedure omdat hij de taal niet goed begreep en niet op de hoogte was van de procedure is niet aannemelijk, nu hij er klaarblijkelijk wel in slaagde een tijdelijk beschermingsstatuut te verwerven in 2001.

Waar uit het door verzoeker geciteerde rapport van Human Rights Watch kan blijken dat de Trump administratie een strikter beleid voerde waardoor het risico op gedwongen verwijdering toenam en het steeds moeilijker werd om internationale bescherming te verkrijgen in de Verenigde Staten, stelt de Raad vast dat dit betrekking heeft op het beleid onder Trump maar dat dit rapport verder geen informatie bevat over de situatie in de Verenigde Staten in 1999 noch in de periode daarna. Hoe dan ook relateert het gegeven dat verzoeker nooit bescherming zocht bij de Amerikaanse autoriteiten omwille van de bedreigingen in 1999 minstens de ernst van zijn vrees voor de bendes in zijn dorp. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen gewag maakt van verdere problemen die hij zou hebben gehad met de bendes toen hij in de periode tussen 1999 en 2017 tot vijf maal toe werd teruggestuurd. Waar uit het door verzoeker geciteerde rapport van Human Rights Watch blijkt dat een aantal van de door deze organisatie gedocumenteerde gevallen van Salvadoranen die hun land verlaten hadden omwille van problemen met de bendes bij hun terugkeer opnieuw vervolgd, bedreigd en zelfs gedood werden, blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij in de genoemde periode geïdentificeerd werd door de bendes toen hij werd teruggestuurd naar El Salvador.

Waar de verzoeker de bedreigingen door de bendeleden na zijn definitieve terugkeer naar El Salvador in november 2017 in verband brengt met zijn problemen van 1999, stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat hij dit niet aannemelijk maakt. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent terecht dat *“U verklaarde immers drie maanden na uw terugkeer uit de VS te zijn benaderd door bendeleden en via een telefonisch gesprek zou u hebben vernomen dat men op de hoogte was wie u was, dat u teruggekeerd was en ook dat u zoals vroeger opnieuw ‘renta’ diende te betalen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 62 en 63). Dient in dit verband te worden opgemerkt dat dit weinig geloofwaardig is. Als u werkelijk bijna 18 jaar zou weggebleven zijn uit El Salvador, op enkele korte periodes na, dan is het hoogst opmerkelijk dat de huidige leden van de bende u vrij snel weer te pakken zouden krijgen en zouden te weten gekomen zijn dat u lang geleden door toenmalige leden van MS werd geïdentificeerd, temeer daar men er immers van uit mag gaan dat na 18 jaar veel bendeleden zijn vervangen door anderen.”* De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt deze pertinente motieven te ontkrachten. Verzoeker beperkt zich immers tot het louter verwijzen naar de door hem geciteerde rapporten en de UNHCR Guidelines. Voor zover uit deze landenrapporten kan blijken dat terugkeerders die voor hun vertrek uit El Salvador problemen hadden met bendes na hun terugkeer terug kunnen worden geïdentificeerd, stelt de Raad vast dat, zoals reeds vastgesteld, verzoeker blijkbaar voor 2017 nooit geïdentificeerd werd door de bendeleden ook al werd hij tot vijf maal toe teruggestuurd. Dat hij vervolgens na drie maanden na zijn terugkeer in november 2017, hetzij 18 jaar na zijn initiële problemen met de bende in 1999, plots wel herkend en geïdentificeerd zou zijn door de bendeleden, is dan ook niet aannemelijk. De Raad stelt vast dat ook in het verzoekschrift verder geen concrete elementen worden

aangebracht op basis waarvan zou kunnen aangenomen worden dat zijn beweerde problemen met de bendeleden in 2018 verband zouden houden met de redenen waarvoor hij verklaart El Salvador verlaten te hebben in 1999.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de aangifte die hij bij de politie zou hebben gedaan en de verklaring waarom hij geen document kan voorleggen van deze aangifte niet geloofwaardig zijn.

Waar hij initieel stelt geen aangifte van de afpersing te hebben gedaan omdat er teveel infiltranten van beide bendes zijn bij de politie (notities PO, p. 7, vraag 87) en het momenteel nog moeilijker is dan vroeger, verklaart hij daarna dat hij toch een klacht heeft ingediend bij zijn neef die politieman is in Chuchilla waar hij was ondergedoken voor zijn vertrek. Gevraagd waarom hij daar geen enkel bewijs kan van voorleggen verklaart verzoeker eerst dat hij hierom had gevraagd maar dat dit hem niet kon worden gegeven om veiligheidsredenen. Toen hij hem hier later vanuit België opnieuw om vroeg zou zijn neef hem evenwel gezegd hebben dat hij dit persoonlijk moest komen halen (notities PO, p. 8, vraag 93-94). De bestreden beslissing stelt dan ook op goede gronden: *“U werd erop gewezen dat deze door u geschetste gang van zaken wel erg bizar is: wanneer u ter plekke bij hem op het bureau zit, laat hij u weten dat u geen kopij meekrijgt omwille van veiligheidsredenen, maar wanneer u hem later opbelt om alsnog een kopij te bekomen zou hij u gezegd hebben dat u hiervoor persoonlijk dient langs te komen. Dit is weinig aannemelijk, wat u ook zelf aangeeft (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 94). Wat er ook van zij, u heeft geen enkel begin van bewijs dat u deze aangifte heeft gedaan. Bovendien heeft u ook geen enkel idee van wat de eventuele stand van het onderzoek is. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u er niet naar geïnformeerd heeft bij uw neef omdat u ervan uitgaat dat er helemaal geen gevolg is gegeven aan uw klacht (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 97). Dit alles is weinig overtuigend.”* Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier te weerleggen. Dat hij niet naar de politie ging gedurende de maanden dat hij de renta betaalde omdat hij als ex-politieman wist dat er een hoge corruptiegraad is bij de politie, zoals hij in het verzoekschrift argumenteert, kan niet verklaren waarom hij initieel verklaarde geen klacht te hebben ingediend en pas nadat de vraag herhaald werd en er op gewezen werd dat hij toch mensen moet gekend hebben die hij kon vertrouwen, stelt dat hij wel een klacht indiende in een ander dorp. De Raad stelt vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierdoor ernstig wordt aangetast. Ook het louter volharden in zijn eerdere verklaringen betreffende de redenen waarom hij geen document van de klacht kan neerleggen en de verduidelijking dat zijn neef hem telefonisch meldde dat hij naar het parket moest gaan, volstaat niet om de vastgestelde ongerijmdheden te verklaren. Ook de door verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegde COI Focus, *“Salvador. Eléments d’information sur le dépôt d’une plainte”* van 29 mei 2020 kan het oordeel van de Raad niet ombuigen. In zoverre in deze COI Focus door een bron wordt gesteld dat het niet ongevoel is dat de autoriteiten weigeren een afschrift van de klacht af te geven, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker initieel verklaarde geen klacht te hebben ingediend en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierdoor ernstig wordt aangetast. Deze informatie verklaart ook niet waarom hij eerst het afschrift van de klacht niet zou meegekregen hebben om veiligheidsredenen, terwijl zijn neef hem later zou gezegd hebben dat hij zich toch persoonlijk moest aanbieden om een afschrift van de klacht te bekomen. Bovendien wijst de Raad er op dat uit de COI Focus ook blijkt dat personen die hun familieband met de persoon die klacht heeft ingediend aantonen, een kopie van de klacht kunnen aanvragen (COI Focus, p. 7). Ook kan niet blijken uit de COI Focus dat personen die een klacht hebben ingediend zich persoonlijk moeten aanbieden om een kopie van de klacht te bekomen, terwijl in de COI Focus wordt gesteld dat de meeste personen een klacht neerleggen bij de politie en deze ook klachten online ontvangt (COI Focus, p. 6).

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de beweerde afpersing en de ermee gepaard gaande bedreigingen door bendeleden na zijn terugkeer naar El Salvador in november 2018 niet geloofwaardig zijn. Daarmee is ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund aan verzoeker.

Waar verzoeker zich nog beroept op zijn profiel als ex-politie agent en zijn hoedanigheid als terugkeerder, stelt de Raad het volgende vast.

Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed

waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Uit de door verwerende partij bij aanvullende nota neergelegde COI Focus “*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 blijkt dat de door CEDOCA geconsulteerde bronnen veeleer bende-gerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig (zie COI Focus, p. 20-21).

Ook het Human Rights Watch rapport, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendege geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes geviseerd werden. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk, waarbij het aan verzoeker toekomt een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit hetgeen voorafgaat is al gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen met een bende El Salvador verlaten heeft en dat hij tussen 1999 en 2017 tot vijfmaal toe is teruggekeerd naar El Salvador vanuit de Verenigde Staten en geen gewag maakt van enige problemen die hij daarbij zou hebben ondervonden. Verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij omwille van zijn verblijf in het buitenland een reëel risico loopt onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter verwijzen naar een risicoprofiel volstaat daartoe toe niet. Dit moet *in concreto* worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Hierboven werd vastgesteld dat verzoeker zijn voorgehouden problemen met bendes in El Salvador niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en dat hij ook niet aan toont dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft. Verzoekers betoog dat de daden van vervolging door bendes in El Salvador eveneens politiek gemotiveerd zijn, dat hij als ex-politieagent een risico-profiel heeft en in zijn hoedanigheid van returnee als behorend tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet moet beschouwd worden en dat alle bronnen geraadpleegd door de COI Focus bevestigen dat Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland kunnen geviseerd worden door de bendes, is bijgevolg niet dienstig.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Waar in het verzoekschrift landeninformatie wordt geciteerd om aan te tonen dat zowel de bendes als de overheid in El Salvador zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies, toont verzoeker niet aan dat hij een individueel, reëel risico loopt om het slachtoffer hiervan te worden en blijft dit risico dan ook hypothetisch.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij werd geconcludeerd dat zijn verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn en hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn situatie als terugkeerder en zijn verblijf in het buitenland om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, verwijst de Raad naar de overwegingen in punt 6.4. van dit arrest en wijst er op dat het loutere risico om afgeperst te worden als dusdanig niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker aan te tonen.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt.

Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus Salvador *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; COI Focus Salvador *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdoleerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoeker aangebrachte landeninformatie kunnen niet tot een ander besluit leiden nu de door verzoeker geciteerde landenrapporten ook in de COI Focus van 2020 werden in aanmerking genomen en verder ook niet aantonen dat het bende-gerelateerd geweld niet doelgericht zou zijn. De door verzoeker in dit verband geciteerde passages uit de rapporten, COI Focus El Salvador: *“Situation sécuritaire”*, van 15/07/2019, p. 6 ; National Geographic. *“Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy”*, March 2019; International Crisis Group, *“El Salvador 's Politics of Perpetual Violence”*, op. cit., p. 1; Human Rights Watch (HRW), *“El Salvador - Events of 2018”*; Overseas Security Advisory Council (OSAC), El Salvador - 2019 Crime and Safety Report, 25 april 2019 bevestigen het hoge aantal moorden en het feit dat het bendege geweld wijdverspreid is, maar tonen niet aan dat het geweld willekeurig van aard is. Ook uit de vaststelling dat het loutere verhuizen van de ene wijk naar de andere, door een rivaliserende bende gecontroleerde wijk, dodelijke gevolgen kan hebben, kan niet worden afgeleid dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn, nu uit de landeninformatie blijkt dat in dergelijke gevallen de betrokkene individueel wordt geïdoleerd door de bende omdat hij uit een door een rivaliserende bende gecontroleerd gebied komt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Het betoog van verzoeker dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en graad van willekeur van het geweld en dat de centrale vraag in de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet zozeer te maken heeft met het bestaan van een situatie van gewapend conflict maar wel met de intensiteit en mate van willekeur van het geweld is bijgevolg niet dienstig.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt

dat verzoeker de beweerde problemen met de bende MS niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Waar verzoeker in het eerste middel nog de schending aanvoert van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat dit artikel behandeling van verzoeken in een versnelde procedure door de commissaris-generaal betreft, wat *in casu* niet het geval is.

Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Zij verduidelijkt echter niet – en de Raad ziet niet in – op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarvan hij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht. Het middel is in de aangegeven mate niet ontvankelijk ((RvS, nrX van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET